

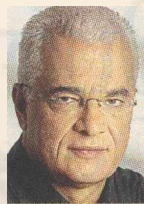
Αρχείο
Λογμάτσο του άρθρου
από 1/1 τα έτη του εφημεριδίου

A32
ΤΕΤΑΡΤΗ
20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
2008

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Το «αριστερό ΠαΣοΚ»

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

Σε κάποιο από τα όργανα του ΠαΣοΚ που συνεδριάζουν με τις γνωστές από τις δημοσκοπήσεις επιδόσεις, εκφράστηκε (αναφέρει το σχετικό ρεπορτάζ) δυσφορία για την αλλαγή άποψης του Σημίτη σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν ξέρω σε τι ακριβώς συνίσταται η δυσφορία. Μήπως επειδή ο Σημίτης δεν ενημέρωσε προηγουμένως τον Πολυζωγόπουλο;

Η μήπως επειδή ο Σημίτης πρόλαβε να πει αυτό που κανονικά θα έπρεπε να έχει πει σύσσωμο το ΠαΣοΚ εδώ και καιρό;

Ειλικρινά δεν γνωρίζω. Το ωραιότερο όμως που μου μεταφέρθηκε από αυτή τη συνεδρίαση είναι ότι ορισμένοι παριστάμενοι υποστήριξαν ότι η άποψη για ειδική σχέση της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι συντηρητική και ότι, αντιθέτως, το ΠαΣοΚ θα πρέπει να επιμείνει στην αριστερή αντίληψη ότι η Τουρκία οφείλει να γίνει πλήρες μέλος. Με άλλα λόγια, «με τους δεξιούς ο Σημίτης, με τους αριστερούς εμείς».

Τέτοιες «αριστεράντζες» κυκλοφορούν στα όργανα του ΠαΣοΚ! Από τη μία πλευρά βαφτίζουν συντηρητικούς το 70% (αν όχι περισσότερο...) των ευρωπαίων πολιτών που δεν θεωρούν την Τουρκία ευρωπαϊκή χώρα. Και από την άλλη, κόπτονται για την επανεκλογή του Τάσσο Παπαδόπουλου στην Κύπρο: πληροφορούμαι ότι συγκεκριμένα στελέχη του ΠαΣοΚ συμμετείχαν σε εκδηλώσεις στη Λευκωσία και εκφώνησαν λόγους υποστήριξης του απερχομένου Προέδρου.

Πώς συμβαδίζει το ένα με το άλλο, μόνο το ΠαΣοΚ μπορεί να μας εξηγήσει. Πώς γίνεται, δηλαδή, από τη μία να βαφτίζουν «αριστερή πολιτική» την ένταξη της Τουρκίας και από την άλλη να υποστηρίζουν ως «αριστερό πολιτικό» κάποιον που αντιτίθεται στην ένταξη της Τουρκίας ή, έστω, κάποιον που υποτάσσει την ένταξη της Τουρκίας στις δικές του επιδιώξεις. Και με τον αστυφύλαξ και με τον χωροφύλαξ;

Το πρόβλημα δεν είναι ότι σε ένα σημαντικό ζήτημα το ΠαΣοΚ μιλάει με πολλές φωνές. Αυτά συμβαίνουν στα μεγάλα κόμματα. Αλλά άλλο πολυφωνία και άλλο διγλωσσία. Διότι εδώ το πρόβλημα είναι τι ακριβώς αντιλαμβάνεται το ΠαΣοΚ όταν μιλάει για «αριστερή πολιτική». Πουλάει η Τουρκία στην Ευρώπη; Με την Τουρκία και εμείς. Πουλάει ο Τάσσο στην Κύπρο; Μαζί και με τον Τάσσο. Δεν ξέρω αν αυτή η πολιτική θεωρείται «αριστερή», σίγουρα είναι βολική. Κινδυνεύει απλώς να ξεβολευτεί άσχημα όταν, κάποια στιγμή, πάψουν να πουλάνε και η Τουρκία στην Ευρώπη και ο Τάσσο στην Κύπρο.

Κατά σύμπτωση, αυτό ακριβώς που συμβαίνει τώρα!

jpreterteris@dolnet.gr

Εκτός από τους πολιτικούς αρχηγούς η κυρία Ντόρα Μπακογιάννη θα ενημερώσει φυσικά και τον κ. Κάρολο Παπούλια για την πρόταση Νίμιτς. Η ενημέρωση θα γίνει τηλεφωνικά, αφού ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας βρίσκεται στα Ιωάννινα για τον σημερινό εορτασμό της απελευθέρωσης της πόλης. Αυτά επισήμως. Διότι η «τηλεφωνική» προεδρική ενημέρωση μπορεί να έχει ήδη γίνει από χθες.

Αποκλείω όμως να έχει ήδη γίνει τηλεφωνική ενημέρωση στον κ. Γ. Παπανδρέου. Μου λένε ότι η Ντόρα εκνευρίστηκε εξαιτίας της σπουδής του Γιώργου να ζητήσει «βέτο» από προχθές. Μήπως ο πρόεδρος του ΠαΣοΚ ήξερε κάτι παραπάνω, ή απλώς ήθελε να «μαζέψει» τα πεσμένα ποσοστά του ΠαΣοΚ;

Πάντως η σημερινή ημέρα είναι γεμάτη ιστορικές στιγμές για την υπουργό Εξωτερικών, καθώς θα παρουσιάσει το μεσημέρι (μαζί με τον Θ. Πάγκαλο) το βιβλίο «Ο τελευταίος Παλαιολόγος» του δημοσιογράφου και συγγραφέα Γ. Λεονάρδου. Ως γνωστόν, ο «μαρμαρωμένος βασιλιάς» είναι ένα σύμβολο που εκφράζει κάθε πολιτικό με φιλοδοξίες.

Ο «μαρμαρωμένος βουλευτής» της Νέας Δημοκρατίας, ο κ. Κ. Κουκοδήμος, εμφανίστηκε χθες στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, η οποία αποφάσιζε για την ανανέωση της θητείας του κ. Θ. Βερέμης ως προέδρου του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας. Η παρουσία Κουκοδήμου εντείνει τη φημολογία περί «κολασμένων» (γι' άλλους «στοιχειωμένων») επιτροπής.

Πρόκειται για τη μοναδική επιτροπή στην οποία τα κόμματα της αντιπολίτευσης έχουν την πλειοψηφία (με 28 έναντι 27 βουλευτών της ΝΔ). Παρ' όλα αυτά δεν κατέστη εφικτό να απορριφθεί ο κ. Βερέμης, αφού έλειπαν (όχι βεβαίως

κατά τύχη...) βουλευτές του ΚΚΕ.

Ο πολιτικός πολιτισμός είχε πάλι την τιμητική του: «Συμφωνείτε με το βιβλίο της Στ' Δημοτικού;» ρώτησε ο βουλευτής του ΛΑΟΣ κ. Κυρ. Βελόπουλος τον κ. Βερέμη. Επενέβη τότε ο κ. Π. Τατούλης: «Ποιος είναι ο Βελόπουλος που ρωτάει;» είπε υποτιμητικά. «Φέρε τις έξι επιστολές προς τον Καραμανλή, που τις κρύβεις, και μη μας κάνεις τον τιμητή» ήταν η απάντηση Βελόπουλου.

Επ' ευκαιρία μαθαίνω ότι ο κ. Ευρ. Στυλιανίδης προωθεί τον διαγωνισμό για το νέο βιβλίο Ιστορίας της Στ' Δημοτικού. Διαγωνίζονται 45 συγγραφείς και ο νικητής θα πάρει 30.000 ευρώ (αρκεί βέβαια να έχει τις σωστές απόψεις...).

Τις σωστές απόψεις φαίνεται να έχει ο κ. Δ. Αβραμόπουλος, ο οποίος διαμνύει προς κάθε κατεύθυνση ότι βρήκε τη μέθοδο και προσέλαβε 150 νοσηλεύτριες στον «Ευαγγελισμό». Εννοείται ότι κρατάει τη μέθοδο αυτή ως «επτασφράγιστο μυστικό».

Προτρύνω τον υπουργό Υγείας να μοιραστεί το μυστικό της παραγωγής έργου χωρίς χρήματα με τους συναδέλφους του και ιδιαίτερα με τον κ. Μ. Λιάπη που δεν σταματά να αποκρούει αιτήματα με τη φράση «δεν έχουμε λεφτά».

Αλλά ούτε και χρόνο έχουμε. «Κάθε μέρα που περνάει δεν ξαναγυρνάει» του είπε (εκ πείρας) ο κ. Κ. Καρτά-

λης, ο οποίος ήταν γενικός γραμματέας Ολυμπικών Αγώνων και επισκέφθηκε χθες τον κ. Λιάπη για να συζητήσει το θέμα της διοργάνωσης των Μεσογειακών Αγώνων του 2013 σε Λάρισα και Βόλο.

Από τον πολιτισμό στην οικονομία, όπου ο κ. Γ. Αλογοσκούφης εγκαινιάζει σήμερα την «αίθουσα Παπαληγούρα» στο υπουργείο Οικονομίας με μια γιορτή στην οποία έχει καλέσει όλους τους προκατόχους του. Ο υπουργός Οικονομίας επιθυμεί διακαώς ένα «κάδρο συναίνεσης» στην πολιτική του - και φυσικά θα το έχει.

Μαθαίνω ότι όλοι οι πρώην υπουργοί Οικονομίας του ΠαΣοΚ θα είναι εκεί - προφανώς για να επιβραβεύσουν με την παρουσία τους την «πολιτική της απογραφής» (και της διαγραφής, για να μην πω: της διαπόμπευσης) του έργου τους!

Δεν έχουν λοιπόν καθόλου άδικο οι κκ. Αλαβάνος και Τσιπρας που μιλάνε ακόμη και στον ύπνο τους για «συναίνετικό δικομματισμό». Και δεν είναι φυσικά τυχαίο ότι ο μοναδικός που αρνήθηκε να παρσεί είναι ο κ. Κ. Σημίτης, ο οποίος φαίνεται ότι δεν δέχεται μύγα στο σπαθί του.

Μύγα στο σπαθί του δεν δέχεται ούτε ο εικονιζόμενος στο σκίτσο κ. Γ. Σουφλιάς, ο οποίος απαντώντας στις αιχμές και στα «ιπτάμενα στίλετα» συναδέλφων του υπουργών έλεγε χθες σε όλους τους τόνους ότι έκανε το καλύτερο δυνατόν για να κρατήσει τους δρόμους ανοιχτούς.

Εκανε πράγματι το «καλύτερο δυνατόν», αλλά λόγω της σύγχυσης αρμοδιοτήτων μεταξύ δήμων, νομαρχιών και κράτους μία ακόμη ημέρα χιονοθύελλας θα ήταν αρκετή για να χρειαστούμε διαπραγματευτή του ΟΗΕ να αποφασίσει ποιος θα ρίξει το αλάτι στους δρόμους.

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΑΚΟΥΣΗ

■ γνώμη

Η δεκαετής ελληνική υστέρηση

Το 1968, όταν η Δυτική Ευρώπη ζούσε την εξέγερση των νέων, εδώ κυριαρχούσε ο φόβος. Οι νέοι του '70 έμειναν με το απωθημένο της επανάστασης. Οι μετέπειτα γενιές εγκλωβίστηκαν στα κομματικά μαντριά της Μεταπολίτευσης και μόλις το 1979 μπόρεσαν να «ανάψουν» μερικές φωτιές στα πανεπιστήμια, απλώς στη μνήμη του Μάν που εδώ ποτέ δεν θα 'ρχόταν.

Ο καιρός είχε παρέλθει, άλλοι άνεμοι φυσούσαν πια, γι' αλλού τραβούσε ο κόσμος. Το 1980, όταν η Θάτσερ και ο Ρίγκαν άνοιγαν τις αγορές και προπαρσκεύαζαν τη σοσιαλιστική κατάρρευση, εδώ σπκώναμε τα λάβαρα του κρατισμού. Μας πήρε σχεδόν 10 χρόνια να ανοίξουμε κάπως την οικονομία, να ξεπεράσουμε της αγορανομίας

τα δεσμά και τον διοικητικό καθορισμό των επιτοκίων.

Αλλά και μετά, όταν ο κόσμος άνοιξε για να αντέξει την κατάρρευση του μπλοκ της Ανατολής, εμείς κλειστήκαμε. Ξύπνησαν του εθνικισμού τα πάθη, συναισθήματα μάς κατέβαλαν, μας πήραν τα κλάματα για ονόματα σύνθετα, για τα οποία σήμερα εκλιπαρούμε. Στη συνέχεια σαν η χώρα πήρε δρόμο για μεγάλα και τρανά, ξέμεινε από καύσιμα, μισά τα έκαμε όλα, παρ' ότι μπορούσε και έπρεπε. Εδώσε, πήρε, τέλος πάντων, τα κουτσοκατάφερε. Αλλά εκεί που ήταν να κάμει το άλμα απόστασε για τα καλά. Πήγαινε πότε πότε να σπκωθεί, μα δεν μπορούσε πια. Και εκεί που ο κόσμος άρχισε να ξανασκεφτεί το κράτος, να επιζητεί

την παρέμβαση για να ξεπεράσει τις κρίσεις της αγοράς, εδώ ομνύουμε σ' αυτήν. Θα ανακαλύψουμε ξανά το αγαθό του κράτους πιθανώς σε καμιά δεκαριά χρόνια. Αυτή δυστυχώς είναι η ελληνική υστέρηση. Κοντά 10 χρόνια μας χωρίζουν από τον υπόλοιπο προηγμένο κόσμο. Αυτή μας καταδιώκει, αυτή συσσωρεύει βάρη ασήκωτα και μας πάει διαρκώς από κρίση σε κρίση. Αν δεν σπάσει η αλυσίδα της δεκαετούς υστέρησης προκοπή δεν έχει. Αλλά για να σπάσει θέλει ηγεσία εμπνευσμένη, ικανή να αναδείξει το ελληνικό πρόβλημα, να το ορίσει σε σχέση με τον υπόλοιπο κόσμο και να περιγράψει μια λύση συνεκτική, δίκαιη και ολοκληρωμένη ώστε να εμπνεύσει και να κινητοποιήσει τον λαό.

akarakousis@dolnet.gr

9 771108 409132